

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: D.K.**, státní příslušnost Ukrajina, *zastoupeného Mgr. Markem Hudlickým, advokátem, se sídlem Plzeň, Františkánská 7*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. dubna 2014 č.j. MV-85043-6/SO-sen-2011,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Napadená rozhodnutí

Žalobou napadeným rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky čj. OAM-17850-24/DP-2011, ze dne 22.6.2011, kterým žalobci nebylo prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání na území České republiky podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České

republiky. Žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel ze zjištění, že žalobci byl povolen přechodný pobyt na území České republiky na vízum pobytu nad 90 dnů za účelem výkonu manažer – účast v právnické osobě od 5.6.2007 do 28.11.2007. Na základě žádosti o změnu účelu pobytu bylo žalobci uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání od 10.1.2008 do 30.6.2008. Následně požádal žalobce o změnu účelu pobytu a od 24.4.2008 do 23.4.2010 pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem výkonu manažer – účast v právnické osobě. V průběhu povolení k pobytu požádal žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání jako osoba samostatně výdělečně činná, čemuž bylo vyhověno a pobyt byl žalobci udělen s platností od 15.4.2009 do 14.4.2011. Dne 8.4.2011 žalobce podal Ministerstvu vnitra žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu opět za účelem podnikání jako OSVČ. Správní orgán I. stupně k této žádosti zjistil ze sdělení Okresní zprávy sociálního zabezpečení Plzeň-město ze dne 1.4.2011, že žalobce minimálně v době od 1.4.2009 do 4.3.2010 nepodnikal jako osoba samostatně výdělečně činná a tuto dobu ani neplnil účel pobytu podnikání. Tato skutečnost byla shledána jako závažná překážka dalšího pobytu účastníka řízení na území České republiky. Tuto skutečnost žalobce potvrdil ve svém výsledku jako účastník řízení, kde vysvětloval, že v době od 1.4.2009 do 4.3.2010 byl odhlášen z evidence OSSZ Plzeň-město jako osoba samostatně výdělečně činná, neboť v té době neměl stálou práci a pracoval pouze jako brigádník. V rámci šetření přiměřenosti negativního rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce správní orgán I. stupně zjistil, že žalobce je svobodný a na území České republiky nemá žádné rodinné příslušníky. Na základě těchto zjištění správní orgán I. stupně neprodloužil žalobci povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání jako osoby samostatně výdělečně činné. Žalovaný správní orgán při posuzování odvolání žalobce, které směřovalo proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně dospěl k závěru, že neshledává závěr správního orgánu za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Žalovaný konstatoval, že žalobce je povinen plnit účel, pro který mu byl pobyt povolen, přičemž v období od 15.4.2009 do 14.4.2011, tj. po dobu platnosti posledního povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR minimálně od 1.4.2009 do 4.3.2010 nepodnikal jako OSVČ a po dobu 11 měsíců účel pobytu neplnil. Tuto skutečnost shledal správní orgán I. stupně správně za závažnou překážku pobytu cizince na území České republiky ve smyslu 56 odst. 1 písm. j) zák. č. 326/1999 Sb. Žalovaný se ztotožnil se závěrem, že dlouhodobé neplnění účelu pobytu, případné neplnění povinností spojených s podnikáním, jako je hrazení pojistného na důchodové pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, představuje závažnou překážku dalšího pobytu cizince na území České republiky. Podmínkou pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu je neexistence některého ze zákonem stanovených důvodů pro neudělení tohoto povolení. Jestliže je naplněn některý z důvodů pro neudělení víza, zde povolení k dlouhodobému pobytu, přestal žalobce splňovat podmínku pro udělení tohoto povolení ve smyslu § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 zák. č. 326/1999 Sb. Tento závěr je přitom doložen konstantní rozhodovací praxí správních soudů i Nejvyššího správního soudu. Žalovaný dále konstatoval, že v průběhu řízení nebyly shledány žádné okolnosti, které by signalizovaly nepřiměřenost rozhodnutí ve vztahu k jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobce. Z těchto důvodů žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně zamítl a toto rozhodnutí potvrdil.

II. Žaloba

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, ve které tvrdil, že správní orgán porušil ust. § 2 odst. 1 správního řádu, když nepostupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, porušil ust. § 3 správního řádu, neboť nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky § 2 správního řádu, porušil ust. § 50 odst. 3 správního řádu, když nezjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, jakož i nezjistil i bez návrhu všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch žalobce, když správní řízení ovládáno zásadou vyšetřovací. Žalobce dále tvrdil, že napadené rozhodnutí je nejasné, neurčité a nepřezkoumatelné a je tím v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce dále tvrdil, že správní orgán pochybil, když zcela formalisticky se zabýval posouzením přiměřenosti jeho rozhodnutí, čímž postupoval v rozporu s požadavky uvedenými v § 174a zák. č. 326/1999 Sb., a závěry žalovaného jsou nedostatečně odůvodněné a tím nepřezkoumatelné. Žalobce uváděl, že je pravdou, že nevykonával samostatnou výdělečnou činnost po určitou dobu, nicméně byl přesvědčen, že nabídl dostatečné vysvětlení takového postupu. Žalobce tvrdil, že po převážnou dobu samostatnou výdělečnou činnost vykonával a tudíž plnil účel povoleného pobytového oprávnění. Zjištěné skutkové okolnosti podle žalobce nelze subsumovat pod pojem jiná závažná překážka pobytu cizince na území České republiky podle § 56 odst. 1 písm. j) zák. č. 326/1999 Sb. Žalobce navrhl, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobci, aby přiznal náhradu nákladů řízení v rozsahu dodatečné specifikace.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný v písemném vyjádření označil za nedůvodné tvrzení žalobce, že správní orgán porušil ustanovení správního řádu v rozsahu § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3. Podle žalovaného napadené rozhodnutí je v souladu s § 68 odst. 3, neboť v odůvodnění je vyložena přezkoumatelným způsobem návaznost zákonných ustanovení, o které správní orgán I. stupně opírá svá rozhodnutí, jakož i skutková zjištění, ze kterých zákonná ustanovení na případ žalobce správní orgán aplikoval. Podle § 44a odst. 3 věta druhá zák. č. 326/1999 Sb., na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se vztahuje obdobně § 35 odst. 2, 3, § 36, § 46 odst. 3, 7 a 8 a § 47. Podle § 35 odst. 3 cit. zákona dobu pobytu na území České republiky na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud Ministerstvo vnitra shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza. Podle § 37 odst. 2 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb. Ministerstvo vnitra zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Podle § 56 odst. 1 písm. j) cit. zákona obsahuje toto ustanovení dvě možnosti, pro které nelze povolení k pobytu prodloužit a jedním je i závažná překážka pobytu cizince na území. Při aplikaci těchto zákonných ustanovení v případě žalobce žalovaný uváděl totožné skutkové okolnosti a dovozoval z nich totožné právní závěry, jako v žalobou napadeném rozhodnutí. Stejným způsobem vyjádřil postoj k otázce posouzení přiměřenosti dopadu vydávaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a na argumentaci správního orgánu I. stupně i na vlastní argumentaci v napadeném rozhodnutí v podstatě odkázal. Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby žaloba jako nedůvodná byla zamítnuta.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými byly výroky rozhodnutí řádně napadeny (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Zákonnost rozhodnutí krajský soud přezkoumával ve vazbě na příslušná procesní ustanovení zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, jejichž porušení se žalobce dovolával a dále ve vztahu k příslušným hmotněprávním ustanovením zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání na podkladě ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Při přezkoumávání uplatnění žalobních výtek krajský soud vycházel z nesporných zjištění, ke kterým dospěl správní orgán I. stupně a které žalovaný akceptoval, z nichž vyplynulo, že žalobce byl nositelem povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání jako osoba samostatně výdělečně činná s platností od 15.4.2009 do 14.4.2011. V době od 17.3.2009 byl žalobce v evidenci osob samostatně výdělečně činných, nicméně sám potvrdil, že od 17.3.2009 až do 31.3.2009 se dobrovolně z této evidence odhlásil, podnikatelskou činnost jako osoba samostatně výdělečně činná nevykonával. K této skutečnosti žalobce měl možnost se vyjádřit, což učinil v účastnické výpovědi před správním orgánem dne 15.6.2011, kdy na vysvětlení tohoto svého postupu uvedl, že v této době neměl stálou práci a pracoval pouze jako brigádník a svůj postup označil za chybu, za kterou se omluvil. Jiné zdůvodnění nevykonávání podnikatelské činnosti jako osoba samostatně výdělečně činná v inkriminovaném období již neuváděl. Krajský soud se z tohoto důvodu ztotožnil s právním hodnocením zjištěného stavu věci, ke kterému dospěl správní orgán I. stupně i žalovaný v napadeném rozhodnutí v tom, že žalobce v průběhu doby posledního povoleného dlouhodobého pobytu za účelem podnikání jako osoba samostatně výdělečně činná více než 11 měsíců účel pobytu neplnil, neboť podnikatelskou činnost jako osoba samostatně výdělečně činná dobrovolně přestal vykonávat bez existence objektivní překážky. Tato skutečnost zakládá závažnou překážku pobytu cizince na území České republiky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zák. o pobytu cizinců č. 326/1999 Sb., když tento právní názor je v souladu s dlouhodobou konstantní judikaturou správních soudů představovanou např. rozsudkem Nejvyššího správního soudu z 8.8.2012, čj. 3 As 15/2012-29 nebo v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29.5.2013, čj. 3 As 14/2013-28, dostupnými na www.nss.cz. Tento závěr krajského soudu vyvrací důvodnost žalobní výtky žalobcem mířící na porušení ust. § 2 odst. 1 správního řádu, kdy žalobce v obecné rovině správnímu orgánu vytkl, že nepostupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami. Krajský soud na podkladě skutečností doložených obsahem správního spisu shledal, že správní orgán neporušil ani ust. § 3 správního řádu, neboť v zájmu zjištění stavu věci shromáždil potřebné listinné podklady, přistoupil k výsledku žalobce jako účastníka řízení a žalobci umožnil seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Stav věci byl zjištěn způsobem, který pochybnosti nezakládal a to v rozsahu, který byl nezbytný

pro vydání rozhodnutí ve věci samé. Krajský soud dospěl k závěru, že správní orgán neporušil ani ust. § 50 odst. 3 správního řádu, neboť vedené řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu není řízením, v němž má být z moci úřední uložena povinnost a ve kterém by správní orgán byl povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Krajský soud rovněž shledal, že rozhodnutí žalovaného vykazuje veškeré zákonem požadované náležitosti ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu, neboť uvádí důvody výroku rozhodnutí, obsahuje výčet podkladů pro jeho vydání i úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. V této rovině obecnosti obdobné rovině, ve které žalobce vznášel výtky na porušení specifikovaných ustanovení správního řádu, krajský soud shledal, že tyto výtky nejsou důvodné. Krajský soud neshledal důvodnou ani výtku žalobce mířící na nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí žalovaného do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgán I. stupně i žalovaný vyšly ze skutečností, které žalobce uvedl ve své žádosti o prodloužení doby platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu i ke skutečnostem, ke kterým se v této otázce žalobce vyjadřoval v účastnické výpovědi. Sám žalobce neuváděl žádné jiné skutečnosti, které by byly právně relevantní pro posouzení přiměřenosti vydávaného rozhodnutí žalovaného do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 37 odst. 2 in fine ve vazbě na ust. § 174a zák. č. 326/1999 Sb.

Krajský soud shledal žalobu nedůvodnou a na podkladě § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl.

Rozhodnutí o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. a přihlíží ke skutečnosti, že žalovaný, který v řízení dosáhl procesního úspěchu náhradu nákladů řízení neuplatnil.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 28. srpna 2014

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková